

Mainfest Iolairů modrého nebe

Vy, se zrakem orlů, s ostrými zobany a drápy, Vy s bystrým zrakem a pronikavým hlasem, Vy, jež toužíte vzlétnout, k Vám mluvím!

Každý z Vás, ó mocní, zahleděn nahoru, tam nejvyšš, skrz různě hustý, průsvitný, barevný a velký oblak našich mraků, necht' již nyní zahodí tuhý dojem své jedivosti a vzlétne!

Ať již Vaše mračna zobrazují blankyt jakkoli, zanechte půdu pod sebou i s poskakujícími mravenci, psy a kočkami a zamávejte odvážně dosud jen tušenými perutěmi! Tak se konečně vnesme! Necht' si zde hrají – i vrabce, co štěbetají nízko při zemi o posvátnosti drobků zavrhněme!

Stejně tak motýly, oslavující krásu země svým půvabným tetelením se ve vzduchu!

Vyleťme nad to vše – pronikněme do mračen – však nezastavme se v nich – výš a výš! Až nad ně, hanebné terče, k nimž jsou upírány zraky, těch téměř moudrých, překleňme i tuto poslední překážku a završme čisté dílo cesty naší vpravdě mystické!

Tam teprve potvrdí se naše spojení měrou neskonalou!

Spatřeme všichni pospolu Pravdu, blankytnou, nádhernou – jiskřivě mocnou, podmanivou avšak věčnou! A pak, pak snad i Slunce v celé jeho mohutnosti – cíl nejvyšší a konečný! Tehdy bude náš úspěch jistý – však před naprostým krokem posledním vzpomeňme vroucně těch dole, ubohých poblouzněnců, ať těch v blátě, tak těch, jež temnými mraky zaryté plují a na sebe navzájem hněvivě vrčí, ba se i rvou, a zakousnutí do sebe, mrtvi, padají dolů, ve vysněném domnění, že letí vzhůru k cíli! Ano, tehdy již budeme schopni, bez nynější téměř oprávněné záště, coby osobité paprsky, proletět tmou nehezkyých chuchvalců par a přinést světlo hluboko do jejich srdcí.

Tehdy budeme schopni nepožadovat pro sebe kus žvance či obdivu, obojí tak směšně nedůležité, však již s vědomím toho vzlétejme!

Ať pak zpodobníme kterýkoli okamžik, bude v něm skrz naše orlí oči promlouvat z hloubky všudepřítomné, zakryté světlo.

Náš vznešený křik, hukot vytrvale mávajících křídel bude pro všechny nádherným znakem míst námi dosažených – doufejme, že procitnou a zvednou své tupé hlavy – a to bude vrchol naší cesty – rozplyneme se v Sluncích, ukrytých v jejich srdcích...

Však ať si pamatují, že i orel, který dosud ni nevstoupil do oblaku, má svaté právo křičet. Oni jen nejsou způsobilí k tomu, aby ho hodnotili.